

Arrest

nr. 238 408 van 10 juli 2020
in de zaken RvV X / IV en X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LEMEIRE
Tervurenlaan 270
1150 SINT-PIETERS-WOLUWE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2019 (RvV X) en 30 oktober 2019 (RvV X) hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2019 (RvV X) en 27 september 2019 (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 november 2019 met refertenummer X (RvV X).

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 5 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. LEMEIRE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 27 november 2017. Tweede verzoekster, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 1 oktober 2018.

1.2. Op 23 juli en 19 oktober 2018 wordt eerste verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Op 11 februari 2019 wordt tweede verzoekster gehoord door het CGVS, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 9 november 2018 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van beide verzoekers.

1.4. Op 22 mei 2019 worden beide beslissingen vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien eerste verzoeker en zijn raadsman hun recht op inzage niet konden uitoefenen, waardoor de rechten van verdediging werden geschonden.

1.5. Op 19 september 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoeker. Op 27 september 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoekster.

De bestreden beslissing t.a.v. eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op 12 juli 1991 in Medellin in de wijk Manrique Oriental. U bent tot het derde middelbaar naar school gegaan. Rond uw achttiende zou u ongeveer een jaar gewerkt hebben als autowasser en vanaf ongeveer 2009 zou u zijn beginnen werken als taxichauffeur. De zoon van de eigenares van het taxibedrijf, een zeker L., zou u medio 2012 benaderd hebben in verband met geld dat hij nodig had. U zou L. in contact hebben gebracht met een zekere M., een man die u kende van in de buurt en die erom bekend stond gemakkelijk geld te kunnen uitleenen. L. zou 800 000 pesos geleend hebben en betaalde dit terug na twintig dagen. Later zou L. opnieuw een som geld hebben geleend van M., meer bepaald 115 000 000 pesos. L. zou voor dit grote bedrag het huis van zijn moeder en de drie taxi's van het bedrijf hebben toegestaan als waarborg. L. zou evenwel het geleende bedrag niet hebben terugbetaald en zou verdwenen zijn. Hierna zou M. naar u hebben gebeld om te informeren naar L.. U zou hem duidelijk hebben gemaakt dat u van niets op de hoogte was. Vervolgens werd afgesproken met uzelf, de moeder van L. en een hele groep bendeleden. Het is pas toen dat u besepte dat M. deel uitmaakte van de bekende lokale bende La Terazza. Er werd lang onderhandeld. Uiteindelijk zou zijn overeengekomen dat de moeder van L. het geld zo snel als mogelijk diende te betalen en ook dat L. sowieso zou vermoord worden. Van u zou men geëist hebben dat u 10 000 000 pesos zou betalen omdat u een 'dief' had aangeraden en u hiervoor diende te boeten. Omdat u duidelijk maakte dat u dit bedrag niet kon betalen, zou men u gedurende een dag hebben vastgehouden en hard hebben geslagen en mishandeld. De volgende dag zouden uw ouders en uw vriendin zijn langsgekomen om tot een akkoord te komen. Er werd beslist om het gevraagde geld in drie schijven af te betalen: 4 000 000 binnen de maand, vervolgens nog eens 4 000 000 binnen de maand en tenslotte de laatste 2 000 000 binnen de daarop volgende vijftien dagen. Ze zouden er ook mee gedreigd hebben u te zullen vermoorden als u niet zou betalen. U en uw familie zouden daarop besloten hebben de wijk te verlaten omdat ze onmogelijk op zo'n korte tijd aan het geld zouden geraken. Jullie kregen hierbij politiebegeleiding. Jullie zouden zich gevestigd hebben in de wijk Robledo. Uzelf zou het niet hebben gedurfd te werken in tegenstelling tot uw vader en uw vriendin. In de periode die volgde, zouden jullie wel geregeld hebben vernomen hoe de bendeleden van La Terazza jullie bleven bedreigen.

In 2013 zouden uzelf en uw vader een officiële klacht hebben ingediend tegen de bendeleden, waarop jullie allen politiebescherming kregen. Deze klacht zou ertoe hebben geleid dat de betrokkenen werden gearresteerd. Ondertussen zouden er zelfs al een aantal van hen veroordeeld zijn. Nog anderen zitten nog in de strafrechtelijke procedure. U vreest de wraak van de bendeleden. Een aantal van de bendeleden heeft bovendien verminderde straffen gekregen omwille van hun goede medewerking. Op 30/10/2017 bent u legaal naar Spanje gereisd en vervolgens naar België, waar u op 31/10/2017 aankwam.

U diende een asielaanvraag in op 27/11/2017.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, enkele gerechtelijke documenten in verband met de bescherming die u zou hebben

aangevraagd bij de Colombiaanse autoriteiten en in verband met de klacht die u had neergelegd en tenslotte nog enkele internetartikels in verband met de bende La Terraza.

Op 9/11/2018 betekende het Commissariaat-generaal u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 22/05/2019 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd aangezien u en uw raadsman het recht op inzage conform artikel 32 van de Grondwet niet hebben kunnen uitoefenen, waardoor de rechten van verdediging geschonden werden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen. In de loop van uw asielprocedure legde u immers enkele opvallende tegenstrijdige verklaringen af, wat het geloof in uw verklaringen ernstig ondermijnt.

Zo verwees u voor de Dienst Vreemdelingenzaken consequent naar een zekere J. als degene die u had aangesproken om geld te lenen. U zou vervolgens J. in contact hebben gebracht met M., die hem het geld uitleende. Vervolgens zou J. 115 miljoen pesos hebben geleend bij M., maar liet hij na de lening op tijd terug te betalen (zie persoonlijk onderhoud DVZ, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal verwees u evenwel niet meer naar J. maar had u het consequent over 'L.'. Op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 juli 2018 verwees u naar een zekere J. (zie notities persoonlijk onderhoud, 23 juli 2018). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 oktober 2018 werd u eerst gevraagd of L. nog een andere naam had. U verklaarde dat zijn bijnaam 'La Tripa' is. Toen u er vervolgens op werd gewezen dat u bij het persoonlijk onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken stevast naar een zekere J. had verwezen, verklaarde u dat dit de broer is van L.. U voegde eraan toe dat J. u had aangeworven en dat het door L. was dat u in de problemen bent gekomen aangezien hij geld had geleend van en niet terugbetaald had aan M.. Dit is evenwel op geen enkele wijze een verklaring voor uw tegenstrijdige uitspraken. Uw verklaringen blijven aldus zeer tegenstrijdig aangezien u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondubbelzinnig naar J. had verwezen als degene door wie u in de problemen bent geraakt. Bovendien blijkt ook dat u tijdens het uitgebreide en gedetailleerde persoonlijk onderhoud van 23 juli 2018 op geen enkel moment heeft verwezen naar J. (zie notities persoonlijk onderhoud 19 oktober 2018, vragen 5-16).

Verder is het opvallend dat u de achternaam van A. niet kende. Nochtans zou zij uw werkgever zijn geweest en de moeder van L., de persoon door wie u in de problemen bent gekomen. Zij zou ook heel nauw betrokken geweest zijn bij het proces om het probleem in der minne op te lossen. Zij was immers ook aanwezig bij de vergadering met u en de bendeleden waarbij werd afgesproken om het huis en de taxi's te verkopen om het geleende geld terug te betalen. Dat u deze persoon dan niet bij haar volledige naam zou kennen, doet ten eerste de wenkbrauwen fronsen en maakt dat ook aan uw verklaringen hierover moet getwijfeld worden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 14).

Ook van M., de man die u naar het leven staat en die bij de bende La Terrazza bleek te horen, zou u de volledige naam niet kennen. Nochtans had u tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 juli 2018 laten optekenen dat u deze man als een vriend zag (zie notities persoonlijk onderhoud 23 juli 2018, vraag 87). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 oktober 2018 ontkende u dat hij een vriend van u was. U liet wel optekenen dat hij van dezelfde buurt als u was. U verklaarde ook dat M. nooit werd gearresteerd door de Colombiaanse overheid. U voegde eraan toe dat er een soort van overeenkomst werd gesloten tussen hem en de overheid om een schadevergoeding te betalen waardoor hij geen strafrechtelijke vervolging hoefde te vrezen. U werd erop gewezen dat het dan wel zeer opmerkelijk is dat u zijn achternaam niet zou kennen, gelet op het feit dat deze overeenkomst tot schadeloosstelling ook op u en uw familie betrekking had. Het minste wat je dan redelijkerwijze zou kunnen verwachten, is dat u de volledige naam zou kennen van de man van wie men de schadevergoeding zou ontvangen. Uw uitleg als zouden er 27

mannen als gevolg van de klacht die u had ingediend in de gevangenis zijn beland; dat u bijgevolg zoveel namen diende te onthouden en dat u daarom de naam van M. niet zou kennen temeer daar hij niet eens gearresteerd is, kan allerm minst overtuigen. M. speelt immers een centrale rol in uw asielrelaas. Het is hij die het geld geleend had aan L., en dit op uw aanraden. Het is deze persoon bovendien die u naar het leven stond toen bleek dat L. het geld niet terugbetaald had (zie notities persoonlijk onderhoud 19 oktober 2018, vragen 17-23). In ditzelfde verband valt op dat u tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 juli 2018 verwees naar een zekere H. via wie u M. zou hebben leren kennen (zie notities persoonlijk onderhoud 23 juli 2018, vraag 90), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 oktober 2018 verklaarde dat hij J. heette. Wanneer u werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid antwoordde u dat hij eigenlijk J. H. heette (zie notities persoonlijk onderhoud 19 oktober 2018, vragen 53-54). Deze uitleg is twijfelachtig en allerm minst overtuigend.

Vervolgens valt op dat u incoherente verklaringen aflegde over de vraag hoeveel keer u geld had geleend bij M.. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 juli 2018 liet u optekenen dat u 100 000 pesos had geleend en ook dat het eenmalig was (zie notities persoonlijk onderhoud 23 juli 2018, vragen 98 en 102), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 oktober verklaarde dat u meerdere keren geld had geleend bij M.. U werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid. U bleef evenwel herhalen dat u meerdere leningen had afgesloten bij M. (zie notities persoonlijk onderhoud 19 oktober 2018, vragen 58-60). Aldus blijven uw opeenvolgende verklaringen tegenstrijdig, wat de geloofwaardigheid ervan wederom aantast.

Over het tijdstip dat uw ouders en uw echtgenote u zijn komen opzoeken toen u door de bendeleden was opgesloten, legde u eveneens flagrant tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 juli 2018 verklaarde u dat u door uw familieleden werd opgezocht rond 09.00 u 's morgens en ook dat u omstreeks 10.30 uur tot 11.00 uur werd vrijgelaten (zie notities persoonlijk onderhoud 23 juli 2018, vragen 137, 142 en 150). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 oktober 2018 verklaarde u daarentegen dat uw familieleden omstreeks 11 uur 's avonds waren aangekomen en ook dat jullie omstreeks 2 à 3 uur 's nachts naar huis konden gaan. Dat u zich over een belangrijke gebeurtenis als een (eendaagse) opsluiting dermate tegensprekt, is zeer opmerkelijk. U werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden. U ontkende deze verklaringen te hebben afgelegd tijdens het vorige persoonlijke onderhoud. U bleef volhouden dat uw familieleden 's avonds bij u zijn aangekomen (zie notities persoonlijk onderhoud 19 oktober 2018, vragen 75-77).

Voorts verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 juli 2018 dat jullie omstreeks 11 à 12 uur 's avonds weggevlucht zijn uit jullie wijk (zie notities persoonlijk onderhoud 23 juli 2018; vraag 1354), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 oktober 2018 verklaarde dat dit was om 5 à 6 uur 's morgens. U werd ook met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd. Opnieuw ontkende u deze verklaringen eerder te hebben afgelegd tijdens het vorige persoonlijke onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud 19 oktober 2018, vragen 81 en 82), wat niet afdoende is. Omwille van bovenstaande tegenstrijdigheden wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebelligroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 en andere aan het dossier toegevoegde informatie blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Bijgevolg dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar uw afkomstig is, in casu de stad Medellín in het departement Antioquia.

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat het gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk afspeelt op het platteland, terwijl het geweld in de (groot)steden, zoals Medellín, voornamelijk gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit. In de steden zijn diverse georganiseerde misdaadgroepen actief, wat zich vertaalt in interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dergelijk gemeenrechtelijk crimineel geweld heeft evenwel geen uitstaans met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van een gewapend conflict, i.e. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het crimineel geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is. Verder blijkt dat de overige moorden die in de steden worden gepleegd, en dewelke niet crimineel van aard zijn, quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, betreffen. Dit type geweld houdt bijgevolg eerder verband met de Vluchtelingenconventie, en dus niet met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zoals ook in andere Colombiaanse grootsteden wordt het geweld in Medellín hoofdzakelijk gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Diverse georganiseerde misdaadgroepen zijn actief in de stad, wat zich vertaalt in interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Waar het moordcijfer in 2015 historisch laag was, is het sindsdien opnieuw gestegen tot 24,75 moorden per 100.000 burgers in 2018. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat deze stijging voornamelijk het gevolg is van een toename van het geweld tussen georganiseerde misdaadgroepen, hetgeen doelgericht van aard is.

Hoewel aldus blijkt dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in de (groot)steden, zoals Medellín, prominent aanwezig is, kan evenwel niet gesteld worden dat er voor burgers in Medellín in het departement Antioquia actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegde, bevestigen uw persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. De internetartikels die u voorlegde in verband met de bende La Terraza betreffen algemene informatie, maar nergens blijkt dat deze artikels op u betrekking hebben. De gerechtelijke documenten die u tenslotte voorlegde, verwijzen naar de problemen die u zou hebben gekend met de bende en naar de beschermingsmaatregelen die u zou hebben bekomen als gevolg hiervan. Dient evenwel te worden opgemerkt dat hier geen bewijswaarde aan kan worden toegekend, gelet op bovenstaande tegenstrijdige verklaringen die u heeft afgelegd met betrekking tot uw problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing t.a.v. tweede verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 15 juni 1986 te Medellin (Antioquia), waar u het grootste deel van uw leven hebt gewoond. U bent een katholiek christen. U werkte uw middelbare studies af in 2007. Sinds 2010 werkte u in bedrijven als operator van machines voor het maken van bh's en korsetten. Uw partner Y. A. G. F. (CG X ; O.V. X) werkte als taxichauffeur. De zoon van de eigenares van het taxibedrijf waarvoor hij werkte, een zeker L., zou uw partner benaderd hebben in verband met geld dat hij nodig had. Y. zou L. in contact hebben gebracht met een enkele jongens van in de buurt waarvan hij dacht dat ze hem dat geld zouden kunnen uitleenen. L. zou 800.000 pesos geleend hebben en betaalde dit terug binnen de afgesproken tijd. Later zou L. opnieuw een som geld hebben geleend van die jongens, meer bepaald 115 miljoen pesos. L. zou evenwel het geleende bedrag niet hebben terugbetaald en zou verdwenen zijn. Hierna zouden die jongens contact hebben genomen met Y. om te informeren naar L.. Y. zou hen duidelijk hebben gemaakt dat hij van niets op de hoogte was. Toen bleek dat die jongens deel uitmaakten van de beruchte lokale bende La Terazza. Y. werd gedurende een dag door hen vastgehouden en mishandeld. Ze eisten dat hij het geleende geld zou terugbetalen; als hij dit niet zou doen, zou hij worden vermoord. U bent dan met uw schoonouders bij hen langsgesgaan om tot een akkoord te komen. Uw schoonmoeder beloofde toen dat ze haar huis zou verkopen om hen te kunnen betalen. Hierop werd Y. vrijgelaten. Er werd toen beslist niet te betalen, maar een klacht in te dienen tegen de bendeleden. Jullie verbleven vanaf 20 juni 2013 onder politiebescherming in de Robledo wijk in Medellin. De klacht zou ertoe hebben geleid dat 26 bendeleden werden gearresteerd en een aantal van hen zou veroordeeld zijn. Een deel van de bendeleden zou reeds zijn vrijgelaten. Jullie vrezden wraak van de bendeleden. Rond de zomer van 2017 verhuisde u omwille van een beschermingsmaatregel naar Cali (Valle Del Cauca). Op 30 oktober 2017 is uw partner uit Colombia vertrokken. Hij kwam in België aan op 31 oktober 2017. Hij diende een verzoek om internationale bescherming in op 27 november 2017. Op 6 september 2018 verliet u Colombia. U kwam op 7 september 2018 in België aan en diende hier op 1 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 4/4/05), uw paspoort (d.d. 8/3/18) en het paspoort van uw kind (d.d. 8/3/18). Tevens legt u kopieën voor van enkele gerechtelijke documenten in verband met de bescherming die werd aangevraagd bij de Colombiaanse autoriteiten en in verband met de klacht die werd neergelegd.

Op 9 november 2018 betekende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw partner een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 22 mei 2019 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) vernietigd aangezien uw partner en zijn raadsman het recht op inzage conform artikel 32 van de Grondwet niet konden uitoefenen, waardoor de rechten van verdediging geschonden werden.

Op 20 september 2019 werd door het CGVS wederom een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

U beroept zich immers volledig op het vluchtmotief van uw partner Y. A. G. F. (CG X ; O.V. X). In zijn hoofde diende te worden geconcludeerd dat hij er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De beslissing van uw partner luidt als volgt:

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen. In de loop van uw asielprocedure legde u immers enkele opvallende tegenstrijdige verklaringen af, wat het geloof in uw verklaringen ernstig ondermijnt.

Zo verwees u voor de Dienst Vreemdelingenzaken consequent naar een zekere J. als degene die u had aangesproken om geld te lenen. U zou vervolgens J. in contact hebben gebracht met M., die hem het geld uitleende. Vervolgens zou J. 115 miljoen pesos hebben geleend bij M., maar liet hij na de lening op tijd terug te betalen (zie persoonlijk onderhoud DVZ, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal verwees u evenwel niet meer naar J. maar had u het consequent over 'L.'. Op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 juli 2018 verwees u naar een zekere J. (zie notities persoonlijk onderhoud, 23 juli 2018). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 oktober 2018 werd u eerst gevraagd of L. nog een andere naam had. U verklaarde dat zijn bijnaam 'La Tripa' is. Toen u er vervolgens op werd gewezen dat u bij het persoonlijk onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken steevast naar een zekere J. had verwezen, verklaarde u dat dit de broer is van L.. U voegde eraan toe dat J. u had aangeworven en dat het door L. was dat u in de problemen bent gekomen aangezien hij geld had geleend van en niet terugbetaald had aan M.. Dit is evenwel op geen enkele wijze een verklaring voor uw tegenstrijdige uitspraken. Uw verklaringen blijven aldus zeer tegenstrijdig aangezien u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondubbelzinnig naar J. had verwezen als degene door wie u in de problemen bent geraakt. Bovendien blijkt ook dat u tijdens het uitgebreide en gedetailleerde persoonlijk onderhoud van 23 juli 2018 op geen enkel moment heeft verwezen naar J. (zie notities persoonlijk onderhoud 19 oktober 2018, vragen 5-16).

Verder is het opvallend dat u de achternaam van A. niet kende. Nochtans zou zij uw werkgever zijn geweest en de moeder van L., de persoon door wie u in de problemen bent gekomen. Zij zou ook heel nauw betrokken geweest zijn bij het proces om het probleem in der minne op te lossen. Zij was immers ook aanwezig bij de vergadering met u en de bendeleden waarbij werd afgesproken om het huis en de taxi's te verkopen om het geleende geld terug te betalen. Dat u deze persoon dan niet bij haar volledige naam zou kennen, doet ten eerste de wenkbrauwen fronsen en maakt dat ook aan uw verklaringen hierover moet getwijfeld worden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 14).

Ook van M., de man die u naar het leven staat en die bij de bende La Terrazza bleek te horen, zou u de volledige naam niet kennen. Nochtans had u tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 juli 2018 laten optekenen dat u deze man als een vriend zag (zie notities persoonlijk onderhoud 23 juli 2018, vraag 87). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 oktober 2018 ontkende u dat hij een vriend van u was. U liet wel optekenen dat hij van dezelfde buurt als u was. U verklaarde ook dat M. nooit werd gearresteerd door de Colombiaanse overheid. U voegde eraan toe dat er een soort van overeenkomst werd gesloten tussen hem en de overheid om een schadevergoeding te betalen waardoor hij geen strafrechtelijke vervolging hoefde te vrezen. U werd erop gewezen dat het dan wel zeer opmerkelijk is dat u zijn achternaam niet zou kennen, gelet op het feit dat deze overeenkomst tot schadeloosstelling ook op u en uw familie betrekking had. Het minste wat je dan redelijkerwijze zou kunnen verwachten, is dat u de volledige naam zou kennen van de man van wie men de schadevergoeding zou ontvangen. Uw uitleg als zouden er 27 mannen als gevolg van de klacht die u had ingediend in de gevangenis zijn beland; dat u bijgevolg zoveel namen diende te onthouden en dat u daarom de naam van M. niet zou kennen temeer daar hij niet eens gearresteerd is, kan allerm minst overtuigen. M. speelt immers een centrale rol in uw asielrelaas. Het is hij die het geld geleend had aan L., en dit op uw aanraden. Het is deze persoon bovendien die u naar het leven stond toen bleek dat L. het geld niet terugbetaald had (zie notities persoonlijk onderhoud 19 oktober 2018, vragen 17-23). In ditzelfde verband valt op dat u tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 juli 2018 verwees naar een zekere H. via wie u M. zou hebben leren kennen (zie notities persoonlijk onderhoud 23 juli 2018, vraag 90), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 oktober 2018 verklaarde dat hij J. heette. Wanneer u werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid antwoordde u dat hij eigenlijk J. H. heette (zie notities persoonlijk onderhoud 19 oktober 2018, vragen 53-54). Deze uitleg is twijfelachtig en allerm minst overtuigend.

Vervolgens valt op dat u incoherente verklaringen aflegde over de vraag hoeveel keer u geld had geleend bij M.. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 juli 2018 liet u optekenen dat u 100 000 pesos had geleend en ook dat het eenmalig was (zie notities persoonlijk onderhoud 23 juli 2018, vragen 98 en 102), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 oktober verklaarde dat u meerdere keren geld had geleend bij M.. U werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid. U bleef evenwel herhalen dat u meerdere leningen had afgesloten bij M. (zie notities persoonlijk onderhoud 19 oktober 2018, vragen 58

-60). Aldus blijven uw opeenvolgende verklaringen tegenstrijdig, wat de geloofwaardigheid ervan wederom aantast.

Over het tijdstip dat uw ouders en uw echtgenote u zijn komen opzoeken toen u door de bendeleden was opgesloten, legde u eveneens flagrant tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 juli 2018 verklaarde u dat u door uw familieleden werd opgezocht rond 09.00 u 's morgens en ook dat u omstreeks 10.30 uur tot 11.00 uur werd vrijgelaten (zie notities persoonlijk onderhoud 23 juli 2018, vragen 137, 142 en 150). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 oktober 2018 verklaarde u daarentegen dat uw familieleden omstreeks 11 uur 's avonds waren aangekomen en ook dat jullie omstreeks 2 à 3 uur 's nachts naar huis konden gaan. Dat u zich over een belangrijke gebeurtenis als een (eendaagse) opsluiting dermate tegensprekt, is zeer opmerkelijk. U werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden. U ontkende deze verklaringen te hebben afgelegd tijdens het vorige persoonlijke onderhoud. U bleef volhouden dat uw familieleden 's avonds bij u zijn aangekomen (zie notities persoonlijk onderhoud 19 oktober 2018, vragen 75-77).

Voorts verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 juli 2018 dat jullie omstreeks 11 à 12 uur 's avonds weggevlucht zijn uit jullie wijk (zie notities persoonlijk onderhoud 23 juli 2018; vraag 1354), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 oktober 2018 verklaarde dat dit was om 5 à 6 uur 's morgens. U werd ook met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd. Opnieuw ontkende u deze verklaringen eerder te hebben afgelegd tijdens het vorige persoonlijke onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud 19 oktober 2018, vragen 81 en 82), wat niet afdoende is.

Omwille van bovenstaande tegenstrijdigheden wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

(...)

De documenten die u voorlegde, bevestigen uw persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. De internetartikels die u voorlegde in verband met de bende La Terraza betreffen algemene informatie, maar nergens blijkt dat deze artikels op u betrekking hebben. De gerechtelijke documenten die u tenslotte voorlegde, verwijzen naar de problemen die u zou hebben gekend met de bende en naar de beschermingsmaatregelen die u zou hebben bekomen als gevolg hiervan. Dient evenwel te worden opgemerkt dat hier geen bewijswaarde aan kan worden toegekend, gelet op bovenstaande tegenstrijdige verklaringen die u heeft afgelegd met betrekking tot uw problemen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals

het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 en andere aan het dossier toegevoegde informatie blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Bijgevolg dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar uw afkomstig is, in casu de stad Medellin in het departement Antioquia.

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat het gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk afspeelt op het platteland, terwijl het geweld in de (groot)steden, zoals Medellin, voornamelijk gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit. In de steden zijn diverse georganiseerde misdaadgroepen actief, wat zich vertaalt in interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dergelijk gemeenrechtelijk crimineel geweld heeft evenwel geen uitstaans met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van een gewapend conflict, i.e. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het crimineel geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is. Verder blijkt dat de overige moorden die in de steden worden gepleegd, en dewelke niet crimineel van aard zijn, quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, betreffen. Dit type geweld houdt bijgevolg eerder verband met de Vluchtelingenconventie, en dus niet met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zoals ook in andere Colombiaanse grootsteden wordt het geweld in Medellin hoofdzakelijk gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Diverse georganiseerde misdaadgroepen zijn actief in de stad, wat zich vertaalt in interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Waar het moordcijfer in 2015 historisch laag was, is het sindsdien opnieuw gestegen tot 24,75 moorden per 100.000 burgers in 2018. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat deze stijging voornamelijk het gevolg is van een toename van het geweld tussen georganiseerde misdaadgroepen, hetgeen doelgericht van aard is.

Hoewel aldus blijkt dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in de (groot)steden, zoals Medellin, prominent aanwezig is, kan evenwel niet gesteld worden dat er voor burgers in Medellin in het departement Antioquia actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat nooit iemand van de La Terraza bende bij u persoonlijk is geweest (CGVS p.11). Bovendien verblijven uw familieleden nog steeds in Medellin, zonder daar problemen te ondervinden (CGVS p.4-5). Dit wijst er allerminst op dat u daar wel een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren of dat u daar een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Wat de door u neergelegde **documenten** betreft dient te worden vastgesteld dat deze niets aan bovenstaande appreciatie wijzigen. Het betreft immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 4/4/05), uw paspoort (d.d. 8/3/18) en het paspoort van uw kind (d.d. 8/3/18). Deze documenten vormen enkel een indicatie voor de identiteit en herkomst van uw kind en u, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken. De gerechtelijke documenten in verband met de bescherming die werd aangevraagd bij de Colombiaanse autoriteiten en in verband met de klacht die werd neergelegd, werden reeds door uw partner voorgelegd ten tijde van zijn verzoek om internationale bescherming. Er werd reeds verwezen naar het feit dat hieraan geen bewijswaarde kon worden toegekend, gelet op de tegenstrijdige verklaringen die uw partner afgelegde met betrekking tot zijn problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers twee afzonderlijke verzoekschriften hebben ingesteld met respectievelijk rolnummer RvV X en RvV X. Het al dan niet samenvoegen van twee zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. X). Gelet op het feit dat de verzoekschriften in beide beroepen quasi identiek zijn en de tweede verzoekster zich wat haar vluchtmotieven en stukken betreft, volledig baseert op de vluchtmotieven van eerste verzoeker en de door hem toegevoegde stukken, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om beide vorderingen samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om beide vorderingen samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

Eerste verzoeker voert de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Hij argumenteert de aangevoerde schendingen als volgt.

“In hoofddorde, schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Geneve, 1951), waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 27 november 2017.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad. (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22) Het CGVS lijkt te menen dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reeel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het CGVS acht het relaas van verzoeker ongeloofwaardig omwille van tegenstrijdige verklaringen die verzoeker afgelegd zou hebben. Het CGVS acht de volgende elementen voldoende om te besluiten dat het volledige relaas van verzoeker ongeloofwaardig is:

I. Verwijzen naar J. bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vervolgens naar L. bij het CGVS als degene die geld wou uitlenen. Verzoeker zou bij de Dienst Vreemdelingenzaken verwezen hebben naar een zekere J. als degene die hem aangesproken zou hebben om geld te lenen en bij het CGVS consequent gesproken hebben over L. die geld nodig had. (Stuk 1, p. 2) Het is weldegelijk L. die door verzoek in contact gebracht werd met M. voor het uitlenen van geld en J. is de broer van L.. Verzoeker werkte met beiden samen in het taxibedrijf.

II. Het niet kennen van de achternamen van A. en M.. Het CGVS meent dat getwijfeld moet worden aan de verklaringen van verzoeker gezien hij de achternaam van A., de moeder van L. en zijn werkgeefster in het taxibedrijf, en de achternaam van M. niet kent. (Stuk 1, p. 2) Het is belangrijk te begrijpen dat de feiten die ten grondslag liggen aan de vrees van verzoeker zich volledig afgespeeld hebben in de wijk waar verzoeker opgegroeid is en, tot aan zijn vlucht na de feiten, steeds gewoond heeft, Manrique Oriental. Verzoeker kende alle betrokken personen van de wijk, waarin iedereen elkaar kent op basis van de voornaam of op basis van een bijnaam, zonder dat achternamen noodzakelijkerwijs gekend zijn. Zo kende verzoeker L. en zijn broer J. goed en kende hij hen ook als de M. broers, L. en J. M.. Hij kent echter niet de achternaam van hun moeder, A.. Hetzelfde geldt voor M., die een kennis was uit de wijk van verzoeker, maar die verzoeker enkel op basis van zijn voornaam kende. Het niet kennen van de achternamen van A. en M. is heel normaal in de context waarin verzoeker opgegroeid is in de wijk Manrique Oriental en iedereen daar op informele wijze kende.

III. Tegenstrijdige verklaringen tijdens het onderhoud op 23 juli 2018 en het onderhoud op 19 oktober 2018. Volgens het CGVS heeft verzoeker verscheidene incoherente verklaringen afgelegd op het

onderhoud op 23 juli 2018 en het onderhoud op 19 oktober 2018, wat de hoofdreden lijkt voor de weigeringsbeslissing. Zo zou de verzoeker incoherente verklaringen afgelegd hebben over de volgende elementen (Stuk 1, p. 2-3):

- Zijn relatie met M. (meer bepaald of M. een vriend was van hem);
- De naam van de persoon via wie verzoeker M. leren kennen heeft;
- Het aantal keer dat verzoeker zelf geld uitgeleend heeft van M.;
- Het tijdstip waarop de ouders en vriendin van verzoeker hem komen opzoeken zijn toen de bendeleden hem vasthielden en het tijdstip waarop ze vervolgens gevlucht zijn.

Vooreerst benadrukt verzoeker dat de communicatie met de tolk die aanwezig was bij het onderhoud op 19 oktober 2018 zeer moeizaam verliep en dat verzoeker de tolk moeilijk begreep en sterk de indruk had dat deze tolk hem moeilijk begreep. Dit in tegenstelling tot de tolk die aanwezig was bij het onderhoud op 23 juli 2018 en met wie de communicatie goed verliep. Deze zogenaamde incoherente verklaringen dienen in deze context beoordeeld te worden. Verzoeker wenst deze elementen te verduidelijken:

- M. was een kennis van verzoeker, maar is nooit een vriend van verzoeker geweest. Nadat verzoeker L. voorgesteld had aan M. is wel een vriendschap ontstaan tussen L. en M. en uiteindelijk kenden L. en M. elkaar heel wat beter dan M. en verzoeker elkaar kenden. Vandaar ook dat L. een bedrag in de grootorde van 115.000.000 pesos (ongeveer 32.000 EUR) kon uitleenen van M., iets wat M. verzoeker nooit toevertrouwd zou hebben.
- Verzoeker heeft M. leren kennen via een persoon genaamd J. H. (naar wie hij in het eerste onderhoud verwees als J. en in tweede onderhoud als H.). In Colombia is het zeer gewoon dat personen twee voornamen hebben die beiden gebruikt worden.
- Verzoeker heeft zelf slechts eenmaal geld uitgeleend van M.. Het was L. die meerdere malen geld uitgeleend heeft van M..
- Het specifieke tijdstip is moeilijk aan te geven door verzoeker gezien het feit dat de feiten dateren van enkele jaren geleden, maar verzoeker werd overdag vrijgelaten door de bendeleden en hij vluchtte samen met zijn vriendin en familie laat in de avond, zoals verklaard tijdens het eerste onderhoud van 23 juli 2018.

Verzoeker volhardt echter formeel in zijn vrees om vermoord te worden door de bendeleden van La Terraza bij terugkeer. La Terraza is een van de originele bendes opgericht door de beruchte Pablo Escobar en heeft sterke link met het grootste criminele netwerk van Medellín 'La Oficina de Envigado', eveneens opgericht door Pablo Escobar. La Terraza is uitgegroeid tot een van de 'supercombo's' van Medellín en controleert meer dan 30 kleinere bendes in de wijken Manrique en Aranjuez. (zie Stuk 7 met achtergrondinformatie over La Terraza). Verzoeker heeft verscheidene gerechtelijke documenten voorgelegd aan het CGVS in verband met de klacht die heeft neergelegd tegen de bendeleden van La Terraza en in verband met de bescherming die hij hiervoor gekregen heeft van de Colombiaanse autoriteiten. Het CGVS beperkte zich ertoe in de beslissing te vermelden dat geen bewijswaarde toegekend werd aan deze documenten gezien de zogenaamde tegenstrijdige verklaringen, maar verwijst niet inhoudelijk naar deze documenten en motiveert op generlei wijze waarom deze documenten geen bewijswaarde toe zou komen. Zoals blijkt uit deze documenten heeft verzoeker twee aangiftes ingediend tegen bendeleden van La Terraza, een eerste maal met betrekking tot het vasthouden van verzoeker en de gedwongen vlucht van verzoeker en zijn familie en een tweede maal met betrekking tot de bedreiging verzoeker te zullen vermoorden als hij zijn eerste aangifte niet zou intrekken. (Stukken 2 en 4) Volgend op deze aangiftes kregen verzoeker en zijn familie telkens politiebescherming. (Stukken 2 en 51) Verzoeker heeft een gegronde vrees voor de veiligheid en het leven van zichzelf en zijn familie bij terugkeer naar Colombia. Verzoeker en zijn familie genoten politiebescherming omwille van het risico dat zij liepen naar aanleiding van de aangiftes tegen de bendeleden van La Terraza, de Procureur stelde dat zij een hoog risico lopen. (Stukken 2 en 5) Deze politiebescherming is evenwel beperkt in de tijd en loopt af zodra de medewerking van de getuigen, met name verzoeker, niet langer nodig is in de strafprocedure. (Stukken 2 en 51) In juni 2018 waren reeds 23 van de 26 personen voor wie een aanhoudingsbevel uitgevaardigd was gearresteerd. (Stuk 3) Dit betekent dat de politiebescherming die verzoeker en zijn familie genoten in Colombia spoedig zou aflopen en dat zij aan hun lot overgelaten werden. Gezien de bedreiging tegen verzoeker door La Terraza in juni 2017 en het feit dat de politiebescherming weldra zou aflopen zag verzoeker geen andere mogelijkheid dan te vluchten, uit angst voor zijn leven, en asiel aan te vragen in België.

3. "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging". Sinds verzoeker klacht neergelegd heeft tegen verscheidene bendeleden van La Terraza worden zowel hij als zijn vriendin en familie gezocht door de leden van La Terraza. Zij behoren nu tot een sociale groep die zich tegen de bendeleden gekeerd hebben en om deze reden gezocht worden door de bendeleden om hun wraak te vergelden.

4. de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren

Zoals hierboven reeds uiteengezet genoten verzoeker en zijn familie politiebescherming omwille van het risico dat zij liepen naar aanleiding van de aangiftes tegen de bendeleden van La Terraza, de Procureur stelde dat zij een hoog risico lopen. (Stukken 2 en 5) Deze politiebescherming is evenwel beperkt in de tijd en loopt af zodra de medewerking van de getuigen, met name verzoeker, niet langer nodig is in de strafprocedure. (Stukken 2 en 5) In juni 2018 waren reeds 23 van de 26 personen voor wie een aanhoudingsbevel uitgevaardigd was gearresteerd (Stuk 3). Dit betekent dat de politiebescherming die verzoeker en zijn familie genoten in Colombia spoedig zou aflopen en dat zij niet langer de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten kunnen inroepen. Zoals blijft uit rapporten opgesteld door Human Rights Watch nemen bendes momenteel de plaats in van paramilitaire groeperingen, zijn zij lokaal zeer machtig in bepaalde steden en gebruiken zij veel geweld. (Stuk 12). Verzoeker en zijn familie hadden geen binnenlands beschermingsalternatief. Bij de beoordeling van het aanwezig zijn van een binnenlands beschermingsalternatief dient niet alleen rekening gehouden te worden met de algemene omstandigheden in het land, maar ook met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker (artikel 48/5 §3 tweede lid van de Vreemdelingenwet. Gezien de verzoeker en zijn familie slechts over zeer beperkte middelen beschikten en het feit dat hun familie in en rond Medellin woont, kan van hen niet redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich elders in het land vestigden. Bovendien ligt de bewijslast van het reeel voorhanden zijn van een binnenlands beschermingsalternatief bij de overheid.

III.2. In ondergeschikte orde, schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4 §1 van de Vreemdelingenwet wordt subsidiaire bescherming toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst. Ernstige schade bestaat uit ofwel : 1) Doodstraf of terechtstelling; 2) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; 3) Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de burger ten gevolge van willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. (artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet)

Deze elementen toegepast op verzoeker:

Hoewel verweerster motiveert dat in Medellin geen reeel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, gaat verweerster voorbij aan het feit dat verzoeker weldegelijk risico loopt op ernstige schade in de vorm van geweld aan de hand van de bende La Terraza, zoals aangetoond door de stukken aangeleverd door de verzoeker. Verzoeker en zijn familie hadden geen binnenlands beschermingsalternatief. Bij de beoordeling van het aanwezig zijn van een binnenlands beschermingsalternatief dient niet alleen rekening gehouden te worden met de algemene omstandigheden in het land, maar ook met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker (artikel 48/5 §3 tweede lid van de Vreemdelingenwet. Gezien de verzoeker en zijn familie slechts over zeer beperkte middelen beschikten en het feit dat hun familie in en rond Medellin woont, kan van hen niet redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich elders in het land vestigden. Bovendien ligt de bewijslast van het reeel voorhanden zijn van een binnenlands beschermingsalternatief bij de overheid.

III.3 Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende. Men bespreekt in het motiverende gedeelte van de beslissing enkel een aantal tegenstrijdigheden die verzoeker geuit zou hebben in zijn interviews met het CGVS. Op geen enkel ogenblik gaat met in op de geuite vrees van verzoeker. Het CGVS verwijst op geen enkel moment inhoudelijk naar de gerechtelijke documenten aangebracht door de verzoeker en motiveert op generlei wijze waarom geen bewijswaarde toegekend wordt aan deze documenten. Het CGVS besluit geen bewijswaarde toe te kennen aan deze documenten omwille van de vermeende tegenstrijdige verklaringen. Deze logica is evenwel niet duidelijk. Twijfelt het CGVS dan aan de echtheid van deze documenten of hun inhoud? Dit wordt niet gemotiveerd. Het CGVS lijkt de asielaanvraag van verzoeker af te wijzen op basis van enkele feitelijke verklaringen van verzoeker. Het CGVS laat na te motiveren waarom verzoeker niet beantwoordt aan de criteria van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch waarom de gerechtelijke documenten voorgelegd door verzoeker dit niet zouden aantonen. Dit maakt een schending uit van de materiële motiveringsplicht”.

Tweede verzoekster voert eveneens de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht en ontwikkelt dit middel op identieke wijze als eerste verzoeker.

Verzoekers vragen in hoofddorde de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de beslissingen ter vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.2. Stukken en nieuwe elementen

3.2.1. Verzoekers voegen aan hun verzoekschriften volgende stukken toe:

1. De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 19 september 2019 en de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 27 september 2019;
2. De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 7 november 2018;
3. Beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaal RvV 227 548 / IV, dd. 20 mei 2019;
4. Bewijs van eerste aangifte door verzoeker verstrekt door het Archiefbureau van de Procureur-Generaal, opgevraagd door verzoeker op 7 december 2017, met vrije vertaling;
5. Overzicht van personen waarvoor een aanhoudingsbevel uitgevaardigd werd op basis van de aangifte van verzoeker, verstrekt door het Archiefbureau van de Procureur-Generaal, opgevraagd door verzoeker op 5 juni 2018, met vrije vertaling;
6. Kopie van tweede aangifte gedaan door verzoeker op 15 juni 2017, met vrije vertaling;
7. Verzoek van de Procureur aan de politiediensten voor het verlenen van bescherming aan verzoeker en zijn familie dd. 15 juni 2017, met vrije vertaling;
8. Bewijs hoedanigheid van gedwongen ontheemde van verzoeker en zijn echtgenote en dochter, opgevraagd door verzoeker op 23 januari 2018, met vrije vertaling;
9. Artikel Colombia Reports, 'Top Medellin crime lord arrested', 6 februari 2017;
10. Beroep ingesteld door de verzoeker op 10 december 2018 tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 7 november 2018;
11. Beslissingen van het Bureau voor Juridische Bijstand, dd. 14 december 2018 en van 19 maart 2019;
12. Artikel Human Rights Watch, 'Colombia: Stop Abuses by Paramilitaries' Successor Groups', dd. 3 februari 2010.

Verzoekers leggen ter terechtzitting een aanvullende nota neer, waaraan een usb-stick is toegevoegd waarop volgens hun verklaring een video-opname staat van de procureur in Colombia die het relaas van eerste verzoeker bevestigt.

3.2.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 11 juni 2020 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin internetlinks zijn opgenomen naar UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*" van september 2015; de COI Focus "*Republique de Colombia: Situation sécuritaire*" van 7 juni 2018 en de COI Focus "*Colombia: Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019 zijn opgenomen. Dezelfde nota wordt ook ter terechtzitting neergelegd.

3.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op

ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. Beoordeling

3.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

3.4.2. Het asielrelaas van verzoekers kan worden samengevat als volgt. Eerste verzoeker werkte als taxichauffeur voor een bedrijf in Medellín in de wijk Manrique Oriental. Hij bracht de zoon van de eigenares van het bedrijf, L. midden 2012 in contact met M., omdat L. geld nodig had. L. leende 800.000 pesos van hem en betaalde dit terug na 20 dagen. Later leende L. 115.000.000 pesos van M. en gaf het huis van zijn moeder en de drie taxi's van het bedrijf als waarborg. Toen L. het bedrag niet kon terugbetalen verdween hij. M. contacteerde eerste verzoeker om te informeren naar L., waarna werd afgesproken tussen eerste verzoeker, de moeder van L. en een hele groep bendeleden. Toen pas begreep eerste verzoeker dat M. lid was van de lokale bende La Terazza. Er werd beslist dat de moeder van L. zo snel mogelijk het geld moest betalen, dat L. zou vermoord worden en dat eerste verzoeker 10.000.000 pesos moest betalen omdat hij *“een dief”* had aangeraden. Toen hij zei dat hij dit niet kon betalen, werd eerste verzoeker vastgehouden en mishandeld. De volgende dag kwamen zijn ouders en vriendin langs en werd een afbetalingsplan overeengekomen. Ze dreigden ermee hem te vermoorden indien hij niet zou betalen, vervolgens werd hij vrijgelaten. Eerste verzoeker en zijn familie beslisten daarop de wijk te verlaten en

zich te vestigen in de wijk Robledo. Eerste verzoeker en zijn vader dienden een klacht in tegen de bendeleden, waarna verzoeker en zijn familie politiebescherming kregen. Op basis van deze klacht werden een aantal bendeleden gearresteerd. Met M. werd een minnelijke schikking gemaakt waarbij hij de moeder van L. en eerste verzoeker een schadevergoeding moest betalen in ruil voor het niet opleggen van een straf. Toen hij na een tijd in Robledo gewoond te hebben, voor zijn werk terug naar de wijk Manrique Oriental moest gaan, werd hij daar bedreigd door de bendeleden die hem onder druk zetten om de klacht in te trekken en dreigden hem te vermoorden indien hij dit niet zou doen. Daarop deed verzoeker een tweede aangifte bij de politie. De politiebescherming wordt opgeheven op het ogenblik dat alle betrokkenen aangehouden zijn. Verzoekers vrezen de wraak van de bendeleden die zullen vrijkomen of de andere bendeleden.

3.4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de neergelegde documenten komt de Raad tot de volgende vaststellingen.

3.4.3.1. Verzoekers werpen op dat zij verschillende gerechtelijke documenten hebben voorgelegd aan het CGVS in verband met de klacht die zij hebben neergelegd tegen de bende leden van La Terraza en in verband met de bescherming die zij hiervoor gekregen hebben van de Colombiaanse autoriteiten en dat het CGVS zich ertoe beperkt in de beslissing te vermelden dat geen bewijswaarde wordt toegekend aan deze documenten gezien de zogenaamde tegenstrijdige verklaringen maar dat het CGVS niet inhoudelijk verwijst naar deze documenten en op generlei wijze motiveert waarom deze documenten geen bewijswaarde toe zou komen.

De Raad stelt vast dat verzoekers volgende documenten voorleggen met betrekking tot de twee klachten die eerste verzoeker en zijn familieleden hebben neergelegd en de beschermingsmaatregelen die daarop, volgens hun verklaringen, zijn genomen:

- een kopie van een document van het Bureau voor Archieven van de Gemeente Medellin (stuk 4) waarin wordt verwezen naar een onderzoek dat wordt gevoerd naar misdrijven waarvoor leden van de criminele organisatie "*La Terraza*" beklaagden zijn en waarin eerste verzoeker optreedt als slachtoffer en getuige en die met zijn partner en minderjarige dochter en de overige leden van zijn familie de plaats waar zij verbleven, gedwongen dienden te verlaten. Daarnaast vermeldt dit document dat de betrokkenen zich momenteel onder bescherming van de "*Nationale Eenheid voor Bescherming en Bijstand*" van de Procureur-Generaal van de Natie bevinden als beschermde getuigen en dat dankzij hen 27 aanhoudingsbevelen zijn uitgevaardigd waarvan zich 17 gematerialiseerd hebben. Het document is volgens het verzoekschrift een kopie van de eerste aangifte aangevraagd door verzoeker op 7 december 2017;

- een kopie van een document van het Bureau voor Archieven van de gemeente Medellin (stuk 5) waarin dezelfde personen als slachtoffers en getuigen worden vermeld als in het eerste document en waarin verder 26 namen worden opgesomd samen met hun kaart nummers van personen waarvoor volgens het document dankzij de informatie die door de slachtoffers en getuigen werd verstrekt, aanhoudingsbevelen konden worden uitgereikt en waarvan reeds 23 personen werden aangehouden. Het document bevat de naam en contactgegevens van een functionaris van de eenheid georganiseerde misdaad in Medellin. Het document is volgens het verzoekschrift een overzicht van personen waarvoor een aanhoudingsbevel uitgevaardigd werd op basis van de aangifte van verzoeker, verstrekt door het Archiefbureau van de Procureur-Generaal en werd opgevraagd door verzoeker op 5 juni 2018, datum die ook vermeld wordt op het document;

- een kopie van een "*formulier voor criminele aangifte – initiële kennisgeving*" van 15 juni 2017 waarin een relaas van de feiten op 14 juni 2017 wordt gegeven;

- een kopie van een document "*verzoek om preventieve beschermingsmaatregelen*" van 15 juni 2017, waarop de naam van de Assistent van Procureur II, Centrum voor aanklachten URI CENTRO wordt vermeld en waarin verzocht wordt "*om de nodige activiteiten uit te voeren om politiebescherming te bieden en toekomstige schade te voorkomen aan het leven en de fysieke integriteit*" van eerste verzoeker en zijn familie;

- een kopie van een document van de Directie van Registratie en Informatiebeheer Eenheid voor Slachtoffers, waarin verzoekers en hun dochter vermeld worden en waarin onder feiten wordt vermeld "*gedwongen verplaatsing*".

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen de authenticiteit van de neergelegde documenten als dusdanig niet in twijfel trekken maar enkel stellen dat er geen bewijswaarde kan aan worden toegekend gelet op de tegenstrijdige verklaringen die eerste verzoeker heeft afgelegd met betrekking tot zijn problemen.

De Raad stelt met verzoekers vast dat het CGVS in de bestreden beslissingen in het geheel niet verwijst naar de inhoud van de gerechtelijke documenten die door verzoekers werden aangebracht en enkel stelt dat *“hier geen bewijswaarde aan kan worden toegekend, gelet op bovenstaande tegenstrijdige verklaringen die u heeft afgelegd met betrekking tot uw problemen”*. Voor zover verzoekers deze documenten voorleggen ter staving van hun verklaringen en het CGVS noch in de bestreden beslissingen noch ter terechtzitting elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat het om valse of vervalste documenten zou gaan, moeten deze documenten mee in overweging worden genomen bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming van verzoekers, wat *in casu* niet gebeurd is. De Raad wijst er verder op dat kopieën op zich niet volkomen van elke bewijswaarde ontdaan zijn, maar enkel beperkte bewijswaarde hebben. Dat kopieën enkel een beperkte bewijswaarde hebben, betekent verder niet dat met deze stukken geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van een beschermingsverzoek. Deze stukken maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen in het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie (zie EHRM, *M.A. t. Zwitserland*, no. 52589/13, van 18 November, § 62). De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissingen een aantal tegenstrijdigheden worden vastgesteld maar dat alle tegenstrijdigheden uitsluitend betrekking hebben op de verklaringen van eerste verzoeker en dat in de bestreden beslissingen geen tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen de verklaringen van eerste en tweede verzoeker met betrekking tot de bedreigingen waarvan eerste verzoeker het slachtoffer zou geweest zijn, noch met betrekking tot de politiebescherming die zij zouden hebben genoten. In de bestreden beslissingen worden de vastgestelde tegenstrijdigheden beoordeeld los van de talrijke gerechtelijke documenten die door verzoekers worden voorgelegd en die betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas.

Wat betreft de door verzoekers ter terechtzitting neergelegde usb-stick stelt de Raad vast dat deze een Spaanstalige video-opname bevat en dat hiervan geen vertaling werd bijgevoegd, zodat de Raad niet in staat is om de inhoud ervan te beoordelen. In toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 24 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het stuk uit de debatten voor de Raad geweerd.

Wat de door verzoekers ingeroepen schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissingen het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekers niet beoordeeld wordt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en mede in acht genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in de verzoekschriften aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald (RvV X).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 september 2019 en 27 september 2019 worden vernietigd.

Artikel 3

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald (RvV X).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET